

Lovforslag, at der skulde blive opnaaet Enighed, thi, som den ærede Ordfører nys ytrede, er det jo saa, at mange ere kun nogenlunde tilfredse og endnu flere meget utilfredse med den Maade, hvorpaa Alderdomsunderstøttelsesloven virker. Der har imidlertid ikke kunnet opnaas Enighed, og da i Særdeleshed fordi Flertallet har stillet Ændringsforslaget under Nr. 1 til § 1, der jo gaar ud paa at forandre Lovforslagets Bestemmelser om, at den paagældende i de sidste 5 Aar ikke maa have modtaget Fattighjælp o. s. v., til de 10 Aar, som vi nu have. Flertallet har vel ment, at det ikke kunde gaa an at gaa ned til 5 Aar, fordi det vilde medføre saa store Udgifter. Nu har man jo imidlertid faaet nogle Oplysninger, som man kan dømme om, hvad man vil, men det er dog saaledes, at det ikke har været muligt efter disse Oplysninger at slaa fast, at det, at gaa fra 10 til 5 Aar, vilde medføre nogen nævneværdig Merudgift. Naar man tillige lægger Mærke til, hvordan praktiske Mænd, der have nogen Erfaring paa dette Omraade, have udtalt sig, maa Mindretallet vedblivende holde paa de 5 Aar. Dersom det var saaledes, at det var de sidste 5 Aar af Aarene imellem 50 og 60 Aar, det drejede sig om, kunde der være noget, der talte derfor, men de første 5 Aar, altsaa Aarene fra 50 til 55, hvor Børnene i Reglen ere komne fra Haanden, og hvor i mange Tilfælde den fulde Kraft er til Stede, kan man være temmelig sikker paa, at de paagældende nok skulle være i Stand til at klare sig uden Fattighjælp. Derfor maa man naturligvis sætte stor Pris paa at bibeholde de 5 Aar, og da det ikke har kunnet lade sig gøre, har man ikke kunnet tiltræde Flertallets Ændringsforslag. Vel maa Mindretallet indrømme, at den anden Del af dette, der angaar Enker, fraskilte, fraseparerede eller forladte Hustruer, er et Fremskridt, men uanset dette maa man fraaade det i sin Helhed af Hensyn til det, jeg først nævnede. Derimod kan jeg tiltræde Ændringsforslag under Nr. 2, der er en Forbedring, ogsaa af det foreliggende Lovforslag. Ogsaa med Hensyn til Ændringsforslag under Nr. 3 til § 2 maa det indrømmes, at det er et lille bitte Fremskridt, at de 100 Kr., der haves ved privat Understøttelse, ikke skal regnes med ved Bedømmelsen af Alderdomsunderstøttelsen; men det er beklageligt, at Flertallet ikke har kunnet gaa med til, at Indtægter, der skrive sig fra Livrenter, Legater og den Slags mere offentlige Midler, faa samme Virkning som de, der gives ad

privat Vej. Jeg tror nu, at Flertallet her er med til at modarbejde netop det, som den ærede Ordfører talte om, at det i en særlig Grad gjaldt om at arbejde hen til. Det, det gælder om, er jo at bevare den samme Lyst til at erhverve noget, ogsaa efter at Alderdomsunderstøttelse er indtraadt. Men denne Lyst svækkes ved Flertallets Ændringsforslag om, at Legater, Livrenter og sligt ikke kan blive ladet ude af Betragtning ved Bedømmelsen. Der er jo nemlig ikke saa faa Mennesker, som meget gerne ville sætte al Kraft ind paa at erhverve sig nogle Skillinger. Naar de faa Lejlighed dertil, købe de sig saa en Livrente for derigennem at faa et lille Tillæg til den meget knappe Alderdomsunderstøttelse, de kunne vente. Men naar dette nu ikke bliver taget i Betragtning, sige de som saa: Hvorfor skulle vi saa gaa og slide og slæbe og stræbe og spare sammen, naar det ikke faar nogen som helst Betydning for os i Fremtiden! Jeg tror derfor, at Flertallet tager fejl og er med til ved sit Ændringsforslag at nedbryde netop den Erhvervslyst, som man skulde søge at fremme. Den samme Betragtning gælder Legater. Man ved jo, at det kun er de værdige, der faa Legater, og man burde ogsaa sætte nogen Pris paa at bevare Interessen hos Folk for at være velsete og velyndede af deres Medborgere, saa de kunne faa den Slags Understøttelser. Da nu, som sagt, Flertallet ikke har kunnet gaa med til, at Legater og Livrenter skulle have samme Virkning som den private Hjælp, har Mindretallet ikke kunnet tiltræde Ændringsforslaget. Med Hensyn til Ændringsforslaget om, at Lovforslagets Titel „Lov om Alderdomsunderstøttelse“ skulde forandres, maa vi ogsaa holde paa det, der er foreslaaet af Regeringen. Bestemmelsen om Refusion i Dødsboer kan man ikke gaa med til, da det er noget, der vil være en Indskrænkning i det, man har. Naar det opdages, at de paagældende have opgivet noget forkert i levende Live, kunne efter den nugældende Lov Kommunerne faa den Erstatning, der tilkommer dem.

Med Hensyn til Ændringsforslag under Nr. 1 skal jeg endnu bemærke, hvad jeg glemte før, at Flertallet i ikke ringe Grad har søgt at gøre Værdighedsbestemmelserne endnu strengere, end de ere i Forvejen. Det har Mindretallet ikke kunnet gaa med til, idet man finder, at paa dette Omraade have Forholdene i Praksis udviklet sig paa en Maade, som er fuldt betryggende. Selv om der i disse Ændringsforslag er enkelte